

Óvenjulegt viðhorf hjá araba

Eftir Joseph Farah, WorldNetDaily.com 24. febrúar, 2003

Athugasemd ritstjóra: Þessi grein er unnin upp úr erindi Joseph Farah sem hann hélt á málþingi Christian Coalition um Íslam, þann 15. febrúar í Washington. Upptaka frá málþinginu var sýnd á C-SPAN sjónvarpsstöðinni og í kjölfarið hafa hundruð manna óskað eftir handriti af ræðunni. Hér fylgir stytt útgáfa af henni:

Einkum frá 11. september 2001 hef ég verið óttalega pirraður á sjálfskipuðum talsmönnum araba og múslima sem ég hef séð í sjónvarpinu. Það pirrar mig að þeir virðast ekki kunna því neinar þakkir hvað fólk í Bandaríkjunum er í raun umburðarlynt, víðsýnt og hleypidómalaust í garð þeirra sjálfra og arabíska og íslamska menningarsvæðisins. Fólk í Bandaríkjunum er yfirleitt mjög almennilegt, sanngjarnt og skilningsríkt. Bandaríkjamenn eru síður en svo fljótir á sér að alhæfa um fólk eða stimpla það á einn eða annan veg – jafnvel þegar það er þeim fyrir bestu.

Í þessari viku þurfti ég á aðeins tveimur dögum að fljúga níu sinnum í almennu farþegaflugi og fara níu sinnum í gegnum farþegaeftirlit. *Aldrei* var ég litinn tortryggislausum af vörðunum. *Aldrei* var ég rannsakaður neitt umfram aðra.

Það vill svo til að ég er bandaríkjamadur kominn af arabísku fólki. Ég hef arabískt andlitsfall og heiti arabísku nafni. En mér var engin tortryggni sýnd. Samt voru ungar mæður með reifabörn látnar sæta eftirliti. Tinandi gamlar konur máttu standa hjá meðan rótað var í öllum þeirra föggum. – Og á sama tíma eru þrýstihópar múslima í Bandaríkjunum og araba sem úthrópa landið fyrir kynþáttastefnu og að gera upp á milli fólks. – Það er bara ekki rétt.

Ef það væri nú samt þannig, þá væri það því miður ekki alveg að ástæðulausu. – Í Bandaríkjunum er hryðjuverka helst að vænta einmitt af aröbum og múslimum. Það er hættulegt fyrir okkur að loka augunum fyrir þeirri staðreynd.

Þegar ég á leið til Mið-Austurlanda fer ég oft með El Al flugfélaginu. Raunar vil ég helst fljúga með þeim. Af hverju? Jú, þeir hafa mjög gott öryggiseftirlit. Ég veit að af því hvað ég heiti og vegna ætternis míns verður leitað betur í farangri mínum en flestra annarra bandaríkjamanna. – En er mér ekki illa við þetta? Ég held nú síður. Ég kann því bara vel. Enda veit ég að þetta verndar ekki bara hina farþegana heldur einnig mig sjálfan. Það er ósköp eðlilegt að mismuna fólki á þennan hátt, ekki síst þegar við eigum í átökum þar sem lífsmáta okkar er stefnt í hættu.

Við þá sem kannast ekki við það sem ég hef skrifað um Mið-Austurlönd og átökin milli Íslam og Vesturlanda, vil ég segja að mér virðist átökin ekki vera sprottin af misskilningi.

Ég held þau stafi ekki af samskiptaörðugleikum.

Ég held þau stafi ekki af skorti á málamiðlunum.

Ég held þau stafi af því að vont fólk er að gera illt af sér.

Ég býst við að ég tengist Mið-Austurlöndum dálítið öðru vísi en flestir menn. En ég er arabi, bandarískur þegn, kristinnar trúar og starfa sem blaðamaður. Ég hef komist að niðurstöðum mínum að miklu leyti út frá eigin reynslu á ferðum mínum um Mið-Asturlönd. Þau 25 ár sem ég hef unnið sem blaðamaður hef ég mest fjallað um tvö landsvæði; Hollywood og Mið-Austurlönd. – Hvað skyldu nú þessi tvö landsvæði eiga sameiginlegt? Það skal ég segja ykkur; - þau fást bæði við óraunveruleika. Bæði nýta þau sér skáldskap. Raunar beita arabar slíku ímyndunarafla við að segja ævintýri, endursemjja mannkynssöguna og hagræða staðreyndum, að kvikmyndagerðarmaðurinn Oliver Stone færi allur hjá sér. – Það er einmitt þessi skáldskapur Mið-Austurlanda sem mig langar að fjalla um núna á þeim stutta tíma sem við höfum.

Um hvað fjallar þessi deila? Hver eru raunveruleg upptök átakanna?

Ef marka má það sem oftast er sagt í fjölmiðlum, stafa átökin af því að Palestínumenn vilja sitt eigið heimaland og múslimar vilja ráða yfir helgistöðum sínum. – Þetta er nú býsna einfalt, er það ekki?

Nei, engan veginn. Þessar tvær kröfur eru ekki annað en leikfléttur eða áróðursbrellur. Þetta eru tylliástæður fyrir hryðjuverkum og morðum á gyðingum. Raunverulegt markmið þeirra sem setja fram þessar kröfur er að þurrka út Ísraelsríki. – Til að átta sig á sannleika málsins er lykilatriði að fyrir stríðið milli araba og ísraela 1967, voru ekki neinar raunverulegar kröfur um heimaland palestínumanna. – Af hverju skyldi það nú vera?

Í Sex daga stríðinu 1967, hertóku ísraelsmenn Júdeu, Samaría og Austur-Jerúsalem. En þeir tóku ekki þessi svæði frá Yasser Arafat. Þeir tóku þau frá Hussein Jórdaníukonungi. Hvernig stendur á því að svo nefndir palestínumenn, uppgötvuðu skyndilega þjóðerni sitt eftir að Ísraelsmenn unnu stríðið? Af hverju voru engar kröfur um palestínskt heimaland fyrir þann tíma?

Ástæðan er sú að Palestína er ekki frekar til en týnda borgin Atlantis. Nafnið var fyrst notað árið 70 e.Kr. þegar rómverjar hugðust uppræta gyðingþjóðina, brutu niður musterið og lýstu yfir að landið Ísrael væri ekki lengur til. Þeir ákváðu að landið skyldi þaðan í frá heita Palestína. Það er talið sennilegt að nafnið sé dregið af Filistum, þjóð sem var sigruð af ísraelsmönnum nokkrum öldum fyrr.

Andstætt því sem Yasser Arafat kann að halda fram, var Filistapjóðin horfin þegar hér var komið sögu. Arafat lætur gjarnan í veðri vaka að hans fólk sé afkomendur Filista. Raunin er sú að þessi nafngift var að öllum líkindum ein leið rómverja til að ná sér niðri á gyðingum; þeir voru ekki aðeins stráfelldir heldur var land þeirra látið heita eftir þeirra fornu óvinum.

Palestína hefur aldrei verið til sem þjóðríki, hvorki fyrir né síðar. Palestínu var stjórnað af rómverjum, síðan aröbum, evrópskum krossförum, Ottomanríkinu og loks nokkra hríð af Bretum eftir fyrri heimstyrjöldina. Bretar féllust á að láta gyðingum eftir, hluta svæðisins við botn Miðjarðarhafs, sem þeirra heimaland. Hverjir voru nú á móti þeirri hugmynd? Það voru arabar. Gyðingar áttu ekkert erindi til Mið-Austurlanda. - Bara alls ekki neitt.

Arafat, og ýmsir sem teljast “hófsamir” talsmenn araba, segja það ekki nema sjálfsagt að gyðingar eigi líka sitt heimaland við hlið araba, í það minnsta þegar þeir tala við vesturlandabúa. En af hverju var það ekki í lagi 1948?

Það er ekki til neitt tungumál sem heitir palestínska. Það er ekki nein sérstök palestínsk menning. Það hefur aldrei verið neitt land sem nefndist Palestína sem stjórnað var af palestínumönnum. Palestínumenn eru arabar og þeir eru óaðgreinanlegir frá jördönunum,

sýrlendingum, líbanonbúum, írökum og fleiri þjóðum. Ekki má gleyma því að arabar ráða yfir 99,9% af Mið-Austurlöndum. Ísrael nær yfir tíunda hluta af einu prósentu af svæðinu öllu.

Það finnst aröbnum of mikið. Þeir vilja ráða öllu svæðinu. Og það er á endanum það sem átökin snúast um. Það skiptir engu hvað ísraelsmenn láta mikið land af hendi. Það verður aldrei nóg. – Arafat hefur sjálfur skýrt tilgang sinn með viðræðum við ísraelsmenn, í ræðu sem hann hélt 1994 í Suður-Afríku á ensku. Og þetta hefur hann raunar sagt ótal sinnum á arabísku. – “Fyrst myndum við okkar eigin ríki. Síðan notum við þetta ríki til að frelsa alla Palestínu.” Það er markmiðið og hefur alltaf verið.

Arafat og stuðningsmenn hans segja að þörf sé á ríki palestínu-araba, því arabar hafi verið reknir af heimilum sínum í stríðinu 1948. En lítum nú á hvað arabar sögðu um flóttamannavandann eftir stríðið.

“Að þessir flóttamenn eru til staðar, er bein afleiðing af því að arabaríkin skyldu hafa verið andvíg skiptingu landsins og stofnun ríkis gyðinga. Arabaríkin eru öll samþykkt þessari stefnu og þau verða að taka þátt í að leysa vandann.”

— *Emile Ghoury, ritari yfirráðs palestínuaraba, í samtali við Beirut Telegraph 6. september, 1948.*

“Það arabaríki sem hvatti araba í Palestínu til að yfirgefa heimili sín tímabundið, til að víkja úr vegi fyrir innrásarherjum araba, hefur svikið loford sitt um að hjálpa þessum flóttamönnum.”

— *Jórdanska dagblaðið Falastin, 19. febrúar, 1949.*

“Hver var það sem flutti palestínumenn til Líbanon sem flóttamenn og mega nú búa við neikvætt viðhorf dagblaða og fyrirmanna sem hafa hvorki sómakennnd né samvisku? Hver flutti þá hingað bágstadda, auralausa og niðurlúta? Það voru arabaríkin og Líbanon þeirra á meðal.”

— *Múslimska vikublaðið Kul-Shay í Beirút, 19. ágúst, 1951.*

“Fimmtánda maí, 1948, bar að höndum... Þann dag skoraði múfti Jerúsalemborgar á araba í Palestínu að fara úr landi, af því herir araba væru á leiðinni til að berjast fyrir þeirra hönd.”

— *Dagblaðið Akhbar el Yom í Kaíró, 12. október, 1963.*

“Það eru leiðtogar okkar sem bera ábyrgð á því að hin þorpin voru yfirgefin og hernumin, af því þeir breiddu út orðróm þar sem afbrot gyðinga voru ýkt og þeim lýst sem grimmdarverkum til að eigna upp araba... Með því að breiða út orðróm um fólksuverk gyðinga, að konur og börn hefðu verið drepin o.s.frv., kveiktu þeir ógn og skelfingu í hjörtum araba í Palestínu, þar til þeir flýðu og skildu eftir heimili sín og eignir handa óvininum.”

— *Jórdanska dagblaðið Al Urdun, 9. apríl, 1953.*

Ég gæti haldið endalaust áfram með þessa sagnfræðimola sem nú eru gleymdir eða jafnvel viljandi reynt að fela. En þetta ætti að tala sínu máli. Það var ekkert samsæri gyðinga til að reka araba frá heimilum sínum árið 1948. Það bara var ekki fyrir hendi. Hins vegar eru til ýmis gögn þar sem gyðingar biðja arabíska nágretta sína að vera um kyrrt og lifa í sátt og

samlyndi. En þrátt fyrir skýran vitnisburð araba sjálfra á þeim tíma, hefur tekist að skrifa söguna upp á nýtt þannig að gyðingar verða vondu karlarnir.

Arabarákin sem byrjuðu ófriðinn hafa aldrei viljað axla neina ábyrgð. Þrátt fyrir að hafa vel efni á því og þrátt fyrir að hafa jafnvel pláss fyrir tugi milljóna flóttamanna á strjálbýlum svæðum í löndum sínum. Og aðrar þjóðir hafa ekki dregið þau til ábyrgðar. – Og leikþátturinn heldur áfram enn í dag. Milljónir araba halda áfram að þjást til þess eins að gegna stjórnmalalegu hlutverki fyrir arabarákin. Þeir eru hreinlega það í stríðinu gegn Ísrael.

Í kjölfar seinni heimstyrjaldarinnar voru um hundrað milljónir flóttamanna í heiminum. Palestínuarabar eru þeir einu sem ekki samlöguðust eða fengu inngöngu í lönd sinna eigin þjóða. Frá þeim tíma hafa milljónir landflotta gyðinga fengið inngöngu í hið örsmáa Ísraelsríki. Það er ekkert vit í því að þetta sama litla Ísraelsríki eigi að leysa flóttamannavanda sem það ber ekki ábyrgð á.

Haldið þið að arabar beri mikla umhyggju fyrir flóttamönnum í löndum sínum? Ég vil jafnvel halda því fram að af öllum ríkjum í Mið-Austurlöndum hafi ísraelsmenn einmitt komið fram við arabíska flóttamenn af mestri sanngirni og vinsemd. – Tökum dæmi:

Blaðið *The Jordan Times* segir að “palestínskir flóttamenn í Líbanon, sem um langa hríð hafa farið á mis við ýmis borgaraleg réttindi, svo sem rétt til atvinnu, sjá nú fram á enn einn farartálmann á sínum grýtta vegi.” Samkvæmt lagafrumvarpi sem sett var fram á þinginu á síðasta ári munu palestínskir arabar verða sviptir rétti sínum til eigna. Þeir sem eiga nú þegar eignir munu ekki geta arfleitt börn sín að þeim.

Hugsum okkur nú að slík lög yrðu sett í Ísrael. Hugsið ykkur bara hvað fólk yrði hneykslað. Hvað skyldu Sameinuðu þjóðirnar segja? Hvað skyldu fjölmiðlar á Vesturlöndum segja um slíka framgöngu? – Samt er þetta að gerast í arabaríki og enginn segir neitt, nema við herna. – Og lítum á ástæðuna fyrir þessu frumvarpi, eins og henni er lýst í *Jordan Times*: “Líbanska þingið samþykkti frumvarpið á þeirri forsendu að það óskar þess að vernda rétt palestínskra flóttamanna til að snúa að lokum aftur til heimila sinna sem þeir flýðu þegar Ísraelsríki var stofnað á palestínsku landi árið 1948.” – Ja, það er nú líkast til. “Við erum að vernda rétt ykkar með því að svipta ykkur rétti.”

Á meðan Ísraelsríki hefur lagt sig í líma við að koma til móts við palestínska araba, einkum þá sem urðu fyrir skakkaföllum í stríðinu 1948, hafa arababjóðirnar ekki gert annað en að færa sér ógæfu þeirra í nyt. Og þannig er það enn í dag. Það er ekkert verið að leyna því. Það er hreinlega sett í lög. En heimurinn leiðir það bara hjá sér.

Frá því ég skrifaði grein í október árið 2000 sem nefndist “*Myths of the Middle East*” (Goðsagnir um Mið-Austurlönd), hafa lesendur víða um heim spurt mig hvað átt sé við með orðinu “*Palestínumaður*.” – Svárið er einfaldlega að það þýðir hvað sem Yasser Arafat vill að það þýði.

Sjálfur fæddist Arafat í Egyptalandi. Seinna fluttist hann til Jerúsalem. Raunar hafa flestir arbar sem búa innan landamæra Ísraelsríkis, komið frá einhverju öðru arabaríki einhvern tíma á æviskeiði sínu. Og arabar halda áfram að hópast til Ísraels og setjast að á palestínsku svæðunum. Þeir fluttust raunar þangað áður en Ísraelar létu af stjórn sinni á þeim.

Arabar hafa sett upp 261 byggðakjarna á Vesturbakkanum frá árinu 1967. Við heyrum ekki oft um þær byggðir. En við heyrum sitt hvað um byggðir gyðinga. Þær byggðir valda óróa og eru sérlega ögrandi. Samt er þess að gæta að aðeins 144 byggðir gyðinga hafa verið reistar frá 1967 – að meðtöldum þeim sem eru umhverfis Jerúsalem, á Vesturbakkanum og á Gazasvæðinu.

Er þetta þá nýtt af nálinni? Síður en svo. Það hefur alltaf verið þannig. Arabar hafa hópast til Ísraels og nágrennis frá stofnun ríkisins og raunar fyrr. Það byrjaði á sama tíma og gyðingar fóru að hópast til Ísraels á árunum fyrir 1948.

Árið 1939 sagði Winston Churchill: “Arabar eru síður en svo ofsóttir, enda hafa þeir flykkst svo til landsins að þeim hefur fjölgað meira, en öllum gyðingum heimsbyggðarinnar hefur tekist að fjölga hebresku íbúunum.” Og þá vaknar spurning sem ég annars heyri aldrei spurða: Ef nú stefna ísraelsmanna gerir aröbum lífið óbærilegt, af hverju halda þeir þá áfram að streyma til Ísraelsríkis?

Þetta er forvitnileg spurning, ekki síst af því palestínudeilan kemur æ oftar að kröfunni um “réttinn til að snúa aftur.”

Samkvæmt þeim arabísku heimildum sem nefna hæstar tölur, var fjöldi araba sem fór frá Ísrael árið 1948 og þar um kring, 600.000 - 700.000. Flestir þeirra voru ekki reknir burt af gyðingum heldur fóru að áeggjan arabaleiðtoga sem höfðu lýst stríði á hendur Ísrael. – Samt búa þar miklu fleiri arabar en nokkru sinni fyrr. Og stór hluti þeirra sem fóru burt 1948 eða síðar, áttu rætur að rekja til annarra arababjóða.

Þess vegna er svo erfitt að skilgreina hugtakið “palestínumaður.” Og hefur alltaf verið. Hvað táknar það? Hver er “palestínumaður”? Er það fólk sem kom í atvinnuleit til Palestínu vegna efnahagsuppgangs þar og atvinnutækifæra? Er það fólk sem hefur búið þar í tvö ár? Fimm ár? Tíu ár? Er það fólk sem einhvern tíma hefur heimsótt svæðið? Er það hver sá arabi sem langar að búa þar?

Í Mið-Austurlöndum búa hundrað sinnum fleiri arabar en gyðingar. Samt sem áður bjuggu ekki sérlega margir arabar í Palestínu fram að því þegar gyðingar tóku að sýna landinu aukinn áhuga í byrjun 19. aldar. – Það kemur til dæmis fram í ferðahandbók um Palestínu og Síryland, sem var gefin út árið 1906 af Karl Baedeker, að þótt hið íslamska Ottómanveldi réði landinu, bjuggu tiltölulega fáir múslimar í Jerúsalem. Í bókinni er áætlað að heildarfjöldi íbúa sé 60.000, þar af 7.000 múslimar, 13.000 kristnir og 40.000 gyðingar. “Fjöldi gyðinga hefur vaxið mjög á undanförunum áratugum, enda þótt þeim sé óheimilt að flytjast til landsins eða eiga land,” segir í bókinni.

Þrátt fyrir ofsóknir fluttu gyðingar samt til Jerúsalem og voru orðnir yfirgnæfandi meirihluti íbúa árið 1906. En hvers vegna voru svona fáir múslimar í borginni? Okkur er jú sagt að Jerúsalem sé þriðja helgasta borg Íslam. Ef þetta hefði verið útbreidd skoðun 1906, hefðu þá ekki verið fleiri trúfastir múslimar búsettir þar?

Sannleikurinn er sá að gyðingar bjuggu í Jerúsalem og víðar í landinu helga, allar aldir í sögu Ísraels – eins og fram kemur í merkri bók Joan Peters um uppruna baráttunnar milli araba og gyðinga á svæðinu, “*From Time Immemorial*” (Frá ómunatíð.) Það er líka staðreynd að aröbum fjölgaði eftir því sem fleiri gyðingar komu á svæðið. Arabarnir komu vegna aukinnar efnahagslegrar starfsemi. Og hvort sem menn trú á því eður ei, komu þeir af því það var meira frelsi og fleiri tækifæri í Ísrael en í þeirra eigin heimalöndum.

Það er tími til kominn að brydda upp á *frelsinu* í þessari umræðu. Á undanförunum árum hefur Freedom House (Frelshúsið), mannréttindastofnun sem fylgist með hvernig þjóðir heims fara með eigin þegna, sagt að um allan heim séu menn að hverfa frá alræðishyggju og forsjarhyggju og leita í átt til frelsis – nema í arabaheiminum.

Það eru 22 arabalönd. – Öll eru þau lögregluríki í meira eða minna mæli. Ef bandaríkjastjórn heldur áfram að knýja á um Palestínuríki undir stjórn Yasser Arafats, verða þau 23. Ég vona bara að þessi ríkisstjórn sé að farin að átta sig á stöðunni. Það eru raunar

sterkar vísendingar um að svo sé. Yfirvofandi ófriður í Írak gæti markað vatnaskil í sögu Mið-Austurlanda.

Hugsið ykkur bara frjálst Írak.

Hugsið ykkur frjálst Afganistan.

Hugsið ykkur frjálst Íran.

Hugsið ykkur frjálst Líbanon.

Það gæti gerst. Ef við setjum markið hátt og gerum skyldu okkar. Ef við erum hugrökk og staðföst í þessu stríði við hryðjuverk, stríði sem við áttum ekki upptök að, gæti það vel gerst.